ZBIERKA ZÁKONOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Ročník 1961

Vyhlásené: 29.12.1961 Vyhlásená verzia v Zbierke zákonov Slovenskej republiky

Obsah tohto dokumentu má informatívny charakter.

150

ZÁKON

z 21. decembra 1961

o náhradách pri úrazoch a chorobách z povolania

Starostlivosť o bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci v Československej socialistickej republike spočíva na zásade jednoty zabezpečovania úloh výroby a bezpečnosti pri práci, na zásade osobnej zodpovednosti všetkých orgánov, ktoré riadia, organizujú a kontrolujú prácu, za vytvárania podmienok bezpečnej a zdravotne nezávadnej práce a na zásade najširšej bezprostrednej účasti pracujúcich na zaisťovaní bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. Organizácia starostlivosti o bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci spočívajúca na týchto zásadách vytvára predpoklady pre účinné predchádzanie pracovným úrazom a chorobám z povolania a pre sústavné znižovanie úrazovosti. V súlade so starostlivosťou, ktorú vyspelá socialistická spoločnosť venuje všetkým pracujúcim, treba tiež zabezpečiť, aby sa pracujúci, ktorí utrpia pri práci úraz, mohli vrátiť do pracovného procesu a podieľať sa tak podľa svojich schopností na vytváraní hodnôt pre spoločnosť. Ak vznikne pracovníkom poškodenie na zdraví úrazom alebo chorobou z povolania, treba takisto zabezpečiť, aby v životnej úrovni ich i rodinných príslušníkov nenastali podstatné zmeny. Na dosiahnutie týchto cieľov sa Národné zhromaždenie Československej socialistickej republiky uznieslo na tomto zákone:

I. oddiel
Náhrada škody vzniknutej z pracovných úrazov a chorôb z povolania

Zodpovednosť za vzniknutú škodu

§ 1

(1) Ak došlo u pracovníka k poškodeniu na zdraví alebo k jeho smrti úrazom, ktorý sa prihodil pri výkone jeho zamestnania alebo v priamej súvislosti s ním (ďalej len „pracovný úraz“), zodpovedá za škodu tým vzniknutú podnik, v ktorom bol pracovník v čase úrazu v pracovnom pomere.

(2) Za škodu spôsobenú pracovníkovi chorobou z povolania zodpovedá podnik, v ktorom pracovník pracoval naposledy v pracovnom pomere za podmienok, z ktorých vzniká choroba z povolania, ktorou bol postihnutý. Chorobami z povolania sa rozumejú choroby uvedené v prílohe k zákonu o sociálnom zabezpečení alebo v predpisoch podľa neho vydaných, ak vznikli za podmienok tam uvedených.

(3) Pracovným úrazom v zmysle odseku 1 nie je úraz, ktorý sa pracovníkovi prihodil na ceste do zamestnania a späť.

(4) Podnik je povinný nahradiť škodu i vtedy, ak boli z jeho strany dodržané povinnosti vyplývajúce z predpisov o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, ak sa nezbaví zodpovednosti podľa §§ 2 alebo 3.

§ 2

(1) Podnik sa zbaví zodpovednosti sčasti, ak preukáže, že postihnutý pracovník svojím zavinením porušil predpisy o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci alebo príkazy, zákazy a iné pokyny pre zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci sa s nimi riadne oboznámil a ich znalosť a dodržiavanie boli kontrolované a vyžadované, a že toto porušenie bolo jednou z príčin škody.

(2) Ak sa podnik zbaví zodpovednosti sčasti, určí sa časť škody, ktorú nesie pracovník sám, podľa miery jeho zavinenia. Ak bolo však ďalšou príčinou škody porušenie predpisov o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci zo strany podniku alebo nedodržanie záväzných pokynov daných podniku orgánmi štátneho odborného dozoru alebo orgánmi dozoru Revolučného odborového hnutia nad bezpečnosťou a ochranou zdravia pri práci, musí byť časť škody, ktorú je povinný nahradiť podnik, vždy vyššia ako časť škody, ktorú znáša pracovník sám.

§ 3

Podnik sa zbaví zodpovednosti celkom, ak preukáže, že škoda bola spôsobená výhradne tým, že postihnutý pracovník sám svojím zavinením porušil predpisy o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci alebo príkazy, zákazy a iné pokyny pre zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci sa s nimi riadne oboznámil a ich znalosť a dodržiavanie boli kontrolované a vyžadované.

§ 4

Ak smerovalo konanie pracovníka k tomu, aby odvrátil od seba či od iných nebezpečenstvo priamo hroziace životu alebo zdraviu alebo aby zabránil hospodárskej škode, nemôže sa podnik zbaviť zodpovednosti, aj keď pracovník postupoval spôsobom uvedeným v § 2 ods. 1 alebo v § 3, ak pracovník tento stav úmyselne nevyvolal.

Spôsob a rozsah náhrady škody

§ 5

Pri poškodení na zdraví, ktoré vzniklo pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, je podnik povinný nahradiť poškodenému po čas jeho pracovnej neschopnosti ušlý zárobok, ktorý nebol uhradený nemocenským, ako aj náklady liečenia, pokiaľ mu nebolo poskytnuté bezplatne, a to v rozsahu, v ktorom za škodu zodpovedá.

§ 6

(1) Podnik je povinný pracovníka, ktorý bol poškodený na zdraví pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, po skončení jeho pracovnej neschopnosti zamestnávať na jeho pôvodnom pracovnom mieste alebo na takom pracovnom mieste, kde druh požadovanej práce a pracovné podmienky sú pre neho vhodné vzhľadom na jeho schopnosti a jeho zdravotný stav a kde pracovník, aj keď je jeho pracovná schopnosť zmenená, môže dosahovať zárobok, ktorý mal pred pracovným úrazom alebo chorobou z povolania.

(2) Ak podnik nemôže poskytnúť pracovníkovi také pracovné miesto, je povinný v spolupráci s okresným národným výborom obstarať pracovníkovi také pracovné miesto v inom podniku.

§ 7

(1) Ak podnik neplní povinnosti uložené mu v § 6, prípadne ak obstará poškodenému len také pracovné miesto, na ktorom pracovník nemôže dosiahnuť zárobok, ktorý mal pred pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, je povinný nahradiť poškodenému ušlý zárobok; ak

poškodený poberá čiastočný invalidný dôchodok pri pracovnom úraze, patrí mu náhrada ušlého zárobku, pokiaľ nie je uhradený týmto dôchodkom. Náhrada ušlého zárobku sa poskytuje v rozsahu, v ktorom podnik za škodu zodpovedá.

(2) Náhrada ušlého zárobku spolu so zárobkom poškodeného a prípadným čiastočným invalidným dôchodkom pri pracovnom úraze nesmie robiť viac, ako by bol invalidný dôchodok vymeraný podľa § 8.

(3) Ak čistý zárobok poškodeného po pracovnom úraze alebo chorobe z povolania spolu s prípadným čiastočným invalidným dôchodkom pri pracovnom úraze presahuje 1200 Kčs mesačne, poskytne sa mu náhrada ušlého zárobku len v prípade, ak je aspoň 50 Kčs mesačne.

(4) Náhrada ušlého zárobku podľa predchádzajúcich odsekov nepatrí pracovníkovi, ktorý bezdôvodne odmietne nastúpiť miesto, ktoré mu bolo obstarané.

§ 8

(1) Ak sa pracovník následkom pracovného úrazu alebo choroby z povolania, za ktoré celkom zodpovedá podnik, stane invalidným, patrí mu invalidný dôchodok v najvyššej miere podľa predpisov o sociálnom zabezpečení (zaopatrení). Ak však podnik za škodu zodpovedá len sčasti, zníži sa invalidný dôchodok podľa prvej vety o pomernú časť rozdielu medzi týmto invalidným dôchodkom a invalidným dôchodkom pri pracovnom úraze, ktorý by pracovníkovi inak patril podľa predpisov o sociálnom zabezpečení (zaopatrení), a to podľa miery spoluzodpovednosti pracovníka.

(2) Po čas, keď sa pracovníkovi priznáva invalidný dôchodok podľa odseku 1, nepatria mu voči podniku nároky podľa §§ 6 a 7.

(3) Pre trvanie nároku na invalidný dôchodok vymeraný podľa odseku 1 platia predpisy o sociálnom zabezpečení (zaopatrení).

§ 9

Podnik je povinný v rozsahu, v ktorom zodpovedá za poškodenie na zdraví spôsobené pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, poskytnúť pracovníkovi primerané jednorazové úrazové odškodnenie, a to za sťaženie jeho spoločenského uplatnenia a za bolesť, ktorá mu tým vznikla.

§ 10

(1) Ak pracovník následkom pracovného úrazu alebo choroby z povolania zomrel, je podnik povinný nahradiť náklady liečenia, pokiaľ nebolo poskytnuté bezplatne, a primerané náklady spojené s pohrebom, ktoré neboli uhradené pohrebným podľa predpisov o nemocenskom poistení, a to v obidvoch prípadoch tomu, kto tieto náklady vynaložil.

(2) Dôchodky pozostalých sa vymerajú z invalidného dôchodku pri pracovnom úraze, ktorý by patril zomretému podľa § 8.

(3) Pozostalým, pokiaľ majú nárok na dôchodky pozostalých, je podnik povinný poskytnúť ďalej jednorazové odškodnenie, a to vdove (vdovcovi) vo výške 3000 Kčs a každému dieťaťu vo výške 5000 Kčs.

(4) Podnik je povinný osobám, ktoré boli výživou odkázané na zárobok zomretého a nemajú nárok na dôchodky pozostalých a ich výživu nemožno inak dostatočne zabezpečiť, poskytovať, čo im ušlo; náhrada nesmie byť celkom viac ako 1 600 Kčs mesačne.

(5) Náhrada a jednorazové odškodnenie podľa predchádzajúcich odsekov sa poskytujú v rozsahu, v ktorom podnik za škodu zodpovedá.

Náhrada škody členom jednotných roľníckych družstiev a iným osobám

§ 11

(1) Členom jednotných roľníckych družstiev a osobám, na ktoré sa vzťahuje sociálne zabezpečenie družstevných roľníkov (ďalej len „členovia jednotného roľníckeho družstva“), zodpovedá za škodu spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania ich družstvo.

(2) Pre náhradu škody za pracovný úraz alebo chorobu z povolania členov jednotných roľníckych družstiev platia ustanovenia tohto oddielu s odchýlkami uvedenými v nasledujúcich odsekoch.

(3) Náhrada ušlého zárobku poskytovaná podľa § 7 nesmie byť spolu so zárobkom poškodeného a prípadným čiastočným invalidným dôchodkom viac ako 1 600 Kčs mesačne.

(4) Ak sa člen jednotného roľníckeho družstva stane následkom pracovného úrazu alebo choroby z povolania invalidným, je jednotné roľnícke družstvo povinné v rozsahu, v ktorom za škodu zodpovedá, nahradiť mu ušlý zárobok, pokiaľ sa mu neuhradí invalidným dôchodkom. Náhrada ušlého zárobku nesmie s pripočítaním invalidného dôchodku byť viac ako 1 600 Kčs mesačne.

(5) Ak člen jednotného roľníckeho družstva následkom pracovného úrazu alebo choroby z povolania zomrel, je jednotné roľnícke družstvo povinné v rozsahu, v ktorom za škodu zodpovedá, poskytnúť osobám odkázaným svojou výživou na zomretého popri náhradách uvedených v § 10 ods. 1 a 3, čo im ušlo, pokiaľ sa to neuhradilo dávkami dôchodkového zabezpečenia. Náhrada spolu s dôchodkami pozostalých nesmie byť celkom viac ako 1 600 Kčs mesačne.

§ 12

(1) Nároky na náhradu škody podľa ustanovení tohto oddielu patria aj pri pracovných úrazoch a chorobách z povolania učňov, členov výrobných družstiev, príslušníkov ozbrojených síl a príslušníkov bezpečnostných sborov Ministerstva vnútra, študentov vysokých škôl a vedeckých (umeleckých) ašpirantov, žiakov základných deväťročných škôl a stredných škôl, ako aj osôb, ktoré sú činné pre socialistické organizácie v pomere obdobnom pracovnému pomeru, a iných pracovníkov, o ktorých to určí Ústredná rada odborov.

(2) Osobám uvedeným v odseku 1 zodpovedá podnik, pre ktorý boli tieto osoby činné.

(3) U osôb povolaných do služby v ozbrojených silách, ktorých pracovný pomer voči podniku po čas tejto služby trvá, plní povinnosti podľa § 6 tento podnik. Ministerstvo národnej obrany a Ministerstvo vnútra sú však povinné spolupracovať pri umiesťovaní týchto osôb podľa § 6 ods. 2 a poskytovať náhradu ušlého zárobku podľa § 7.

Uplatnenie nároku na náhradu škody

§ 13

Nárok na náhradu škody podľa tohto oddielu zákona sa premlčí v troch rokoch odo dňa, keď došlo k pracovnému úrazu alebo keď sa zistila choroba z povolania. Premlčacia doba sa však neskončí, dokiaľ neuplynie šesť mesiacov odo dňa, keď sa poškodený dozvedel, akú má škodu.

§ 14

Akékoľvek dohovory medzi pracovníkom a podnikom alebo vyhlásenia pracovníka, ktorými sa vopred vzdáva svojich práv upravených týmto zákonom, sú neprípustné a neplatné.

§ 15

(1) Nárok na náhradu škody sa uplatňuje v podniku. Podnik je povinný náhradu škody prerokovať so závodným výborom základnej organizácie Revolučného odborového hnutia, a to najneskôr do 15 dní odo dňa, keď poškodený nárok v podniku uplatnil. Ak nedošlo k tomuto prerokovaniu v určenej lehote, nie je táto skutočnosť na prekážku tomu, aby sa spor o tomto nároku prejednal a aby sa o ňom rozhodlo.

(2) Spory o náhradu škody rozhodujú rozhodcovské orgány, pokiaľ sú na to príslušné podľa osobitných predpisov o rozhodovaní pracovných sporov,*) prípadne súdy.

(3) Žalobu podľa tohto oddielu zákona môže poškodený podať nielen na súde príslušnom podľa občianskeho súdneho poriadku, ale aj na súde, v obvode ktorého bola škoda spôsobená.

§ 16

(1) Ustanoveniami tohto oddielu zákona nevylučuje sa zodpovednosť podľa iných právnych predpisov.

(2) I v tých prípadoch, keď sa uplatňujú podľa iných predpisov nároky na náhradu škody vzniknutej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania proti podniku, platia však ustanovenia §§ 5 až 15 a v prípadoch, keď sa uplatňujú také nároky proti inej osobe ako podniku, platia obdobne ustanovenia §§ 5 až 14 a § 15 ods. 3.

II. oddiel

Náhrada nákladov liečebnej starostlivosti, dávok nemocenského poistenia a dôchodkového zabezpečenia (zaopatrenia)

§ 17

(1) Ak sa v podniku nedodržali povinnosti vyplývajúce z predpisov o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci alebo záväzné pokyny dané podniku orgánmi štátneho odborného dozoru alebo orgánmi dozoru Revolučného odborového hnutia nad bezpečnosťou a ochranou zdravia pri práci a niekomu sa tak spôsobilo poškodenie na zdraví alebo smrť, je tento podnik, aj keď v ňom poškodený nebol v pracovnom pomere, povinný nahradiť štátu náklady liečebnej starostlivosti, ako aj dávky nemocenského poistenia (služobné príjmy v chorobe a dávky nemocenskej starostlivosti v ozbrojených silách) a dôchodkového zabezpečenia (zaopatrenia) poskytnuté z tohto dôvodu; túto povinnosť podnik nemá, ak si poškodený spôsobil poškodenie na zdraví alebo smrť výhradne sám porušením predpisov o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci.

(2) Ak poškodenie na zdraví alebo smrť boli spôsobené chybou stroja alebo iného prevádzkového zariadenia, postihuje povinnosť určená v odseku 1 aj podnik, ktorý dodal chybný stroj alebo iné prevádzkové zariadenie alebo ich chybne opravil.

(3) Okolnosti rozhodné pre to, že povinnosť podniku na náhradu nevznikla, musí preukázať podnik.

§ 18

Ak nejde o prípad uvedený v § 17, avšak podnik zodpovedá podľa tohto zákona poškodenému za škodu vzniknutú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, je povinný nahradiť štátu rozdiel medzi invalidným dôchodkom vymeraným podľa § 8 a invalidným dôchodkom pri pracovnom úraze, ktorý by pracovníkovi patril podľa predpisov o sociálnom zabezpečení (zaopatrení); pri

dôchodkoch pozostalých rozdiel, o ktorý boli tieto dôchodky zvýšené preto, že ich bolo treba vymerať z invalidného dôchodku podľa § 8.

§ 19

(1) Kto podľa občianskeho zákonníka zodpovedá za škodu, pretože niekoho úmyselne alebo z nedbalosti poškodil na zdraví alebo tak spôsobil jeho smrť, alebo kto podľa predpisov o zodpovednosti za škody spôsobené dopravnými prostriedkami zodpovedá za škodu vzniknutú poškodením na zdraví alebo smrťou, je povinný nahradiť štátu náklady liečebnej starostlivosti, ako aj dávky nemocenského poistenia (služobné príjmy v chorobe a dávky nemocenskej starostlivosti v ozbrojených silách) a dávky dôchodkového zabezpečenia (zaopatrenia) poskytnuté z tohto dôvodu, a to v rozsahu zodpovedajúcom miere jeho zodpovednosti voči poškodenému.

(2) Ak za škodu zodpovedá občan podľa občianskeho zákonníka a ak nejde pritom o poškodenie na zdraví alebo smrť, ktoré spôsobil úmyselne alebo v opilosti, nesmie výška náhrady nákladov a dávok presahovať sumu určenú v predpisoch vydaných podľa § 23 ods. 1.

§ 20

Náhrada dávok dôchodkového zabezpečenia (zaopatrenia) podľa §§ 17 až 19 musí sa zaplatiť v kapitálovej hodnote vypočítanej podľa poistnomatematických zásad, ak to orgán sociálneho zabezpečenia (zaopatrenia) žiada.

§ 21

(1) Nároky na náhradu nákladov a dávok podľa §§ 17 až 19 sa premlčujú v troch rokoch; premlčacia doba sa začína,

a) ak ide o náklady liečebnej starostlivosti, odo dňa skončenia liečenia,

b) ak ide o dávky nemocenského poistenia, odo dňa poslednej výplaty týchto dávok, a

c) ak ide o dávky dôchodkového zabezpečenia (zaopatrenia), odo dňa, keď orgán sociálneho zabezpečenia (zaopatrenia) poskytol dávku po prvý raz.

(2) Pri spoločnom uplatnení nárokov na náhradu nákladov a dávok podľa §§ 17 až 19 z tej istej udalosti nepovažuje sa žiaden z uplatnených nárokov za premlčaný, pokiaľ beží premlčacia doba aspoň pre jeden z nich.

§ 22

O nárokoch na náhradu nákladov a dávok podľa §§ 17 až 19 rozhodujú okresné národné výbory.

§ 23

(1) Ministerstvo zdravotníctva, Štátny úrad sociálneho zabezpečenia a Ústredná rada odborov v dohode s Ministerstvom financií a zúčastnenými ústrednými úradmi môžu určiť podrobnosti k §§ 17 až 19, najmä určiť sadzby náhrad nákladov liečebnej starostlivosti, spôsob spoločného uplatňovania náhrad nákladov liečebnej starostlivosti a dávok nemocenského poistenia a dôchodkového zabezpečenia a za akých podmienok sa môže od uplatňovania týchto náhrad a nákladov celkom alebo sčasti upustiť, ako aj upraviť spôsob konania v týchto veciach.

(2) Štátne orgány, orgány Revolučného odborového hnutia, ako aj všetky podniky sú povinné v medziach svojej pôsobnosti podávať na požiadanie oznámenia potrebné pre uplatnenie a vymáhanie nákladov a dávok podľa §§ 17 až 19.

III. oddiel

Spoločné a záverečné ustanovenia

§ 24

Ak boli poškodenému nesprávne alebo omylom vyplatené sumy na náhradu škody podľa I. oddielu, možno ich požadovať späť, len ak poškodený vedel alebo ak musel z okolností predpokladať, že ide o sumy nesprávne určené alebo omylom vyplatené.

§ 25

Podnik zodpovedný za škodu vzniknutú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, ktorý poškodenému nahradil škodu alebo nahradil štátu rozdiel medzi invalidnými dôchodkami uvedený v § 18, má nárok na náhradu voči tomu, kto poškodenému za takúto škodu podľa iných predpisov zodpovedá, a to v rozsahu zodpovedajúcom miere tejto zodpovednosti voči poškodenému.

§ 26

(1) Za zavinenie podniku sa považuje nielen zavinenie jeho orgánov, ale aj zavinenie pracovníkov (členov) pri plnení povinností vyplývajúcich z úloh podniku. Nárok na náhradu škody alebo nárok na náhradu nákladov a dávok podľa §§ 17 až 19 môže sa v takomto prípade uplatniť len proti podniku a nie voči pracovníkovi (členovi).

(2) Pracovníci (členovia), ktorých zavinenie sa pričíta podniku, zodpovedajú len tomuto podniku, a to v rozsahu a za podmienok určených osobitnými predpismi.*)

§ 27

(1) Predpismi o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci sú predpisy na ochranu života a zdravia pracovníkov, predpisy hygienické a protiepidemické, technické normy o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, dopravné predpisy, predpisy o ochrane proti požiarom a predpisy o zachádzaní s horľavinami, výbušninami, zbraňami, jedmi a látkami škodlivými zdraviu a látkami rádioaktívnymi, pokiaľ upravujú otázky týkajúce sa ochrany života a zdravia. Za predpisy o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci sa považujú i pravidlá bezpečnej a zdravotne nezávadnej práce a technické pravidlá o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, ktoré boli vydané ústredným orgánom alebo so súhlasom závodného výboru základnej organizácie Revolučného odborového hnutia podnikom; pri pravidlách vydaných podnikom sa ďalej vyžaduje, aby boli uznané za predpis o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci vyšším orgánom Revolučného odborového hnutia.

(2) Pri posudzovaní, či pracovník, ktorý utrpel pracovný úraz alebo chorobu z povolania, porušil predpisy o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, nemožno sa dovolávať len všeobecných ustanovení, podľa ktorých si má každý počínať tak, aby neohrozoval zdravie svoje i zdravie iných.

(3) Príkazmi, zákazmi a inými pokynmi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci sú konkrétne pokyny dané pracovníkovi orgánom podniku na to príslušným.

§ 28

Povinnosti a práva podniku podľa tohto zákona majú aj ostatné socialistické organizácie a ďalej každý, u koho pracujú osoby v pracovnom pomere.

§ 29

Pokiaľ tento zákon neurčuje inak, platia o náhrade škôd, na ktoré sa vzťahuje, všeobecné predpisy.

§ 30

(1) Ústredná rada odborov vydá v dohode s Ministerstvom zdravotníctva, Štátnym úradom sociálneho zabezpečenia a ďalšími zúčastnenými ústrednými úradmi a orgánmi predpisy potrebné na vykonanie tohto zákona, v ktorých môže určiť aj výšku, do ktorej možno poskytnúť jednorazové úrazové odškodnenie (§ 9), rozsah náhrady škody a spôsob jej poskytovania u učňov, študentov vysokých škôl a žiakov základných deväťročných škôl a stredných škôl, ako aj u pracovníkov, ktorých zárobok pred pracovným úrazom alebo chorobou z povolania bol podstatne vyšší ako priemerný ročný zárobok rozhodný pre vymeranie ich invalidného dôchodku.

(2) Ministerstvo zdravotníctva a Štátny úrad sociálneho zabezpečenia upravia v dohode s Ústrednou radou odborov a s ostatnými zúčastnenými ústrednými úradmi a orgánmi určovanie výšky jednorazového úrazového odškodnenia v jednotlivých prípadoch.

(3) Ministerstvo národnej obrany a Ministerstvo vnútra vydajú v dohode s Ústrednou radou odborov predpisy na vykonanie tohto zákona v svojej pôsobnosti; v týchto predpisoch môžu určiť aj potrebné odchýlky.

§ 31

(1) Ustanovenia tohto zákona platia aj o nárokoch na náhradu škody a nárokoch na náhradu nákladov a dávok podľa §§ 17 až 19 vzniknutých v čase od 1. januára 1957 do 31. januára 1962, pokiaľ pred 1. februárom 1962 nebolo o nich právoplatne rozhodnuté súdom alebo rozhodcovským orgánom alebo nedošlo k dohode; právomoc okresných národných výborov podľa § 22 sa nevzťahuje na konanie začaté na súde pred 1. februárom 1962.

(2) Dávky na úhradu v budúcnosti uchádzajúceho zárobku, ktoré boli pracovníkovi právoplatne priznané súdom alebo rozhodcovským orgánom alebo určené dohodou podľa zákona č. 58/1956 Zb. o náhrade škody za pracovné úrazy a o náhrade nákladov liečebnej starostlivosti a dávok nemocenského poistenia a dôchodkového zabezpečenia a ktoré sú splatné po 31. januári 1962, nesmú byť spolu so zárobkom pracovníka po pracovnom úraze alebo chorobe z povolania a prípadnými dávkami dôchodkového zabezpečenia viac ako 2 200 Kčs mesačne.

§ 32

Ak sa nahradzuje škoda vzniknutá inak ako pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, nesmie náhrada v budúcnosti uchádzajúceho zárobku (§ 355 O. z.) spolu so zárobkom poškodeného, ktorý dosahuje po poškodení, a s dávkami dôchodkového zabezpečenia presahovať 1 600 Kčs mesačne. Ak vzišla z poškodenia smrť, nesmie náhrada toho, čo ušlo osobám odkázaným svojou výživou na zomretého (§ 356 O. z.), presahovať spolu s dávkami dôchodkového zabezpečenia celkom 1 600 Kčs mesačne. Zostávajú však nedotknuté ustanovenia Dohovoru o zjednotení niektorých pravidiel o medzinárodnej leteckej doprave (č. 15/1935 Zb.).

§ 33

Zrušuje sa zákon č. 58/1956 Zb. o náhrade škody za pracovné úrazy a o náhrade nákladov liečebnej starostlivosti a dávok nemocenského poistenia a dôchodkového zabezpečenia.

§ 34

Tento zákon nadobúda účinnosť 1. februárom 1962.

Novotný v. r.

Fierlinger v. r.

Široký v. r.

*) Zákon č. 37/1959 Zb. o postavení závodných výborov základných organizácií Revolučného odborového hnutia a vyhláška Ústrednej rady odborov č. 184/1959 Ú. l. (Ú. v.), ktorou sa vydávajú smernice pre rozhodovanie pracovných sporov v závodoch.

*) Zákon č. 71/1958 Zb. o záväzkoch na náhradu škody spôsobenej zamestnancom porušením povinností z pracovného pomeru a zákon č. 49/1959 Zb. o jednotných roľníckych družstvách.

Vydavateľ Zbierky zákonov Slovenskej republiky a prevádzkovateľ právneho a informačného portálu Slov-Lex dostupného na webovom sídle www.slov-lex.sk je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, tel.: 02 571 01 000, e-mail: helpdesk@slov-lex.sk.